

Ο Δημοσθένης θαύμασε το λόγο του. Σκέφτηκε:
Πόσο θα 'θελα να είμαι σαν τον Ισαίο...
Χαίδεψε τα χαλίκια που είχε μέσα στην τσέπη του και
τον πλησίασε με απρόσμενο θάρρος. «Ισαίε», του είπε,
«μπογείς να με πάγεις μασητή σου; Θέλω να γίνω
θαν εθένα». Ο ρήτορας γύρισε το βλέμμα του, εξέτασε
με προσοχή τον μικρόσωμο νεαρό και απάντησε:
«Μπορώ να σε πάρω, αλλά για να γίνει αυτό
θα πρέπει να μάθεις να λες
καθαρά τη λέξη “βρώμα”».

